

Wessely Gábor

Nem hinni

Többször bekapcsolom az ablaktör-
lőt. Hasztalan. A tájat kéne megtisztí-
tani! Letörölni róla a ködöt.

November. Ilyenkor már más élvezet-
tekre vágyik az ember, mint a kócos ta-
vaszban vagy a buja nyárban. Ilyenkor
már elmélázni jó. Fűtött szobában
ücsörögve, akkurátus mozdulatokkal
fényesre dörzsölni egy almát, rozoga
fogainkkal óvatosan beleharapni, és
visszagondolni az elveszett tegnapiakra.
Valóban elveszték? Végleg elmentek,
akik elmentek? Nem simogathatom
már meg soha anyám arcát?

Az egyház a test feltámadását hirde-
ti. Ennek elfogadása gyerekkoromban
nagy problémát okozott nekem. Főleg
a hamvasztásos halottak miatt. De a
Teremtőnek, aki az eget és a Földet
alkotta, nyilván semmiség az ilyen re-
konstrukció.

Nem hinni. Fura, érdekes, megle-
pő dolog. Elképzelhető, hogy egyesek
agyán soha nem suhan át olyan gondo-
lat, hogy Valaki mocorog, tevékenyke-
dik az idők mélyén, az időtlenségben?
Hogy Valaki kitalálta és összebarká-
csolta az univerzumot? Hogy Valaki
odahelyezte két kedvenc gyurmafi-
guráját Közép-Afrikába? (Genetikai
vizsgálatok is igazolják a *Homo sapiens*
összülők afrikai eredetét.)

Persze nem lehet mindenki filozó-
fus. Melózni kell, építeni, gyógyítani,
tanítani, megjavítani a csöpögő csapatot,
tisztába tenni a gyereket, istápolni az
öregket. De akkor is! Aki ránéz a bicik-
lijére, bizonyára nem kételkedik abban,
hogy volt a drótszamárnak tervezője,
kivitelezője. A világmindenség meg – a
Földdel, s rajta a bringát tervező ember-
rel – magától jött létre? Nem hiszem.

Szitokman

Szitkozódó fickó a fészbukon. Egy a
sok közül. A kommunikáció korának
mutánsa: homo szitok, vagy szitok-
man, vagy szitokmanus; kinek, hogy
tetszik.

Számomra ismeretlen pasas – ismer-
ősöm ismerősének az ismerőse –, de
mivel az én posztomat kommentelte,
visszaírtam neki. A f...szopó, g...ci
politikusokat szidta, élen a miniszter-

elnökkel, aki egy diktátor, ellenvetés
nincs, bírálni tilos. Az eredeti bejegyzés
egészen másról szólt, de úgy tűnik, neki
mindenről ez jut eszébe. Megkérdeztem:
szereti-e az anyanyelvét? S ha igen, ak-
kor miért rongálja? Mert nekem nem
tisztem védeni a hatalomgyakorlókat,
nem azért fizetnek, de a nyelvhasználat
a szívügyem. Egy jó szókincsű ember
elegánsan, trágárkodás nélkül is úgy el

tud küldeni valakit melegebb éghajlatra, hogy az illető alig várja, hogy indulhaszon. Továbbá: bátorkodtam az iránt is érdeklődni, hogy otthon is így beszél-e a családtagjaival.

Jött a válasz: igen, otthon is. És természetesen én is felkerültem a f...szopók listájára. Ezt követően arra kérdeztem rá, hogy aki nem tűri a kritikát – jelen esetben a nyelvhasználatát illetően –, az nem tekinthető-e diktá-

tornak? Mert, mintha korábban valami ilyesmit emlegetett volna... Javasoltam neki, hogy azért legyen óvatos! Ha elmegy a gyerekei karácsonyi programjára az iskolába, nehogy megkérdezze valamelyik pedagógust, hogy ki a f...sz állította össze ezt a g...ci műsort, ezeknek a balf...sz költőknek a f...szopó verseivel?

Mert az lehet, hogy egy picikét rontaná az ünnepi hangulatot...

Anyagiak

Mentem a kocsim felé, s azon morfondíroztam, hogy fogok kiállni onnan. Rendesen rátolatott egy terepjárós lovag vagy lovagina. Távolra figyeltem, közelre nem, és egy kiálló járdaszegélyben megbotlottam. Egyik kezemben a szatyor, másikban a sluszszkulcs, kénytelen voltam a becsapódást az arcommal tompítani. Mikor vérző orral feltápszkodtam a csatakos falevelekkel borított aszfaltról, és barátságosan biccentettem a mintegy harmincfős nézőközönségnek, csak egy dolog foglalkoztatott. Az, hogy a kétszázezer forintos műfogsorom nem tört-e össze.

Hát igen; az anyagiak! Anyám mesélte, hogy moziba akart menni lány korában, még a háború előtt, és nem volt otthon pénz. Mondta neki nagymama: vigyél át pár tojást a szomszéd-

ba, add el, s meglesz a belépti díj. Úgy is történt. Akkoriban önellátók voltak a családok. Ruhát varrtak, szőnyeget szőttek, disznót vágtak, tejet fejtek, vajjat köpültek, kenyeret sütöttek, szappant főztek. Pénz csak petróleumra, cukorra és gyufára kellett.

Persze a módos urak bugyellárisa akkoriban is tele volt. Közéjük tartozott a hatalmas földbirtokokkal rendelkező papság is.

Manapság egy katolikus lelkipásztor – szolgálati időtől függően – havi kétszázezer forint körüli fizetést kap Magyarországon. Száz évvel ezelőtt, a még korábbi, még szebb időkre emlékezvén, így sajnálkozott a krónikás: „... a régi, legendás gazdagság már a múlté, most ugyanis egy kanonok jövedelme alig közelíti meg egy miniszter fizetését”.

